

godt. Vi hadde fag som norsk, regning, kristendom og naturfag. Bøker fikk vi på skolen. Jeg hadde en ransel av selskinn, og den var så sterk at alle fire søsknene brukte den. Selv var jeg jo den yngste i flokken. Ellers husker jeg at læreren måtte spisse blyanten for oss, slik at det ikke ble noe sløsing.

— Var dere på skoletur noen gang?

— Nei, vi gikk aldri utenom timeplanen så vidt jeg kan huske. Det var de samme tingene som gikk igjen time etter time, år etter år. Denne gjentagelsen gjorde sitt til at mye av lærdommen sitter ennå. Jeg husker blant annet at lærer Hansen hadde et instrument som kaltes salmodikon. Ved begynnelsen av første time sto han oppe ved kateteret og strøk over

en streng, og så sang vi elevene første vers av «Lover den Herre».

— Du nevnte at bygningen var anderledes den gangen?

— Ja, den var noe mindre enn idag. En periode lå også telefonsentralen i den ene enden av skolen. Læreren bodde også i nordenden av skolen. Den nåværende lærerboligen ble bygget på 50-tallet. Det ble forevrig bygget en sidebygning med stall og toaletter. Stall måtte man ha fordi skolebygningen ble brukt til gudstjenester og møter. I vår ungdom gikk jeg selv i et sangkor under ledelse av lærer Andersen, og da hadde vi øvelsene våre på skolen. Vi som var med i koret, la dessuten sammen til et orgel som vi ga til skolen.

— Hva med den lille bygningen som nå er sløydsal?

— Den har stått der like lenge som skolen, og ble brukt som bryggerhus. Her var det vedskjul og toaletter. Husker jeg ikke helt feil, bodde også pedellen her om sommeren. Hun het Johanne og hadde ansvaret for vasking og fyring. Det var også hun som bar inn vann til oss. Vannet sto i en bøtte i gangen, og oppi bøtta lå ei øse som alle drakk av. Det var nok ikke så hygienisk akkurat, for på den tiden hadde mange tuberkulose.

— Hva med sløyd og håndarbeid?

— Siden vi ikke hadde noen egen sløydsal, måtte disse fagene taes i sommerferien. Da ble pultene stuert sammen, og sløydbenker satt inn

i klasserommet. Vi gutter hadde sløyd, og jentene gikk på «syskole» som de kalte det. Dette systemet fungerte i mange, mange år. Det var sikkert upraktisk for enkelte, men jeg kan heller ikke huske at noen protesterte. Ellers tror jeg ikke det var problemer med å få fri hvis det var nødvendig. Jeg husker ihvertfall at mor ringte lærer Hansen og ba meg fri for å kjøre gjødsel. Det var om våren når sneen begynte å minke. Jeg var vel 12-13 år. Vi hadde fått telefon noen år tidligere.

— Du husker vel også omleggingen av Østerøy-veien?

— Ja, det husker jeg godt. Hovedveien gikk jo rett forbi skolen, og derfor var også de nederste vindusrutene malt over slik at vi ikke skulle bli

forstyrret av trafikken utenfor. Så mye trafikk var det jo ikke den gangen, men det skjedde jo at en hest med vogn skranglet forbi.

— Det knytter seg vel også en del minner til skoletiden som du har fra du gikk i 3. klasse?

— Ja, jeg kan ennå huske at det bildet ble tatt. Det var tidlig på høsten. Vi barna brukte å gå barbeint hele sommeren, og så fikk vi sydd oss nye støvler når høsten kom. Men da dette skolebildet skulle taes, var mine støvler ennå ikke sydd ferdig. Heldigvis fant mor på råd: Jeg fikk låne hennes den dagen vi skulle fotograferes.

Noe slikt hadde nok ikke gått idag, sier Kristian Håkonsen.